

“Mijn job kan je niet leren”

Wim Verschaeve

- Wim is dagbegeleider in woonhuis en dagcentrum Ter Linde in Deinze.
- Wim is een echte bierliefhebber. Een eigen biertje brouwen is voor hem geen onbekend terrein.
- Hij ziet zichzelf binnen een paar jaar in het buitenland vertoeven. Als het maar lekker warm is! Wat houdt hem tegen? Zijn deelnemers in Ter Linde!
- Wim neemt altijd iets anders op restaurant want hij proeft graag nieuwe smaken.

“MIJN JOB KAN JE NIET LEREN”

Wim Verschaeve is dagbegeleider in woonhuis en dagcentrum Ter Linde in Deinze. “Ik ben grote voorstander van inclusie met de gedachte dat iedereen dezelfde rechten maar ook dezelfde plichten heeft. Zij mogen geen dingen die ikzelf niet mag. Iedereen gelijk voor de wet.” Met die gedachte leidt Wim ons rond in Ter Linde. “Écht mijn vaste stek!”, lacht hij.

“Veel mensen denken dat mensen met een beperking structuur nodig hebben”, lacht Wim, “Maar alles wat nieuw, hip of jong is, vinden ze veel plezier. Echte curieuze neuzen!” Ter Linde bestaat slechts uit 3 leefgroepen en 1 dagcentrum, samen goed voor 46 mensen met een verstandelijke beperking. Het is een buitenhuis van O.C. Broeder Ebergiste in Vurste. “We zijn knus en huiselijk. Iedereen kent iedereen. De mensen van het dagcentrum zijn mijn echte zorgkindjes. Zij staan heel dicht bij mij.” Ter Linde biedt 25 verschillende ateliers aan voor hun gasten. Sommigen werken in de tuin, anderen rapen zwerfvuil en morgen laten ze zich gaan met dans en muziek. “Ze kiezen zelf wat ze willen doen.” Wim is een manusje-van-alles. “De onvoorspelbaarheid in de voorspelbaarheid trekt mij zo hard aan.”

OP CAFÉ

“Orthopedagogie en ik: het was geen liefde op het eerste gezicht.” Wim maakte een paar tussenstops voordat hij bij de opleiding orthopedagogie aankwam. Daar ontmoette hij zijn vrouw voor de eerste keer. “Via mijn familie ben ik erin gerold. Mijn schoonbroer heeft het syndroom van Down, net zoals het kindje van mijn zus. Iedereen bestempelde mij als een natuurtalent. Ik zit er zowat middenin!” Wim werkt nu al 12 jaar in Ter Linde. “Ik kwam hier terecht en ben nooit meer weggegaan.” (lacht)

In die 12 jaar bleef de groep in Ter Linde stabiel. “Er zijn natuurlijk wel al een paar deelnemers bij gekomen! Onze groep wordt wel opmerkelijk ouder. Heel soms schuift iemand door van het dagcentrum naar een leefgroep”, geeft Wim toe. “We proberen zoveel mogelijk tegemoet te komen aan de wensen van de bewoners. Ik wil het beste voor hen. Ik weet dat het op bepaalde vlakken niet goed gaat, maar ik kan en mag enkel dagbesteding geven. Dat is soms frustrerend. Maar ik neem die zorgen niet mee naar huis... Anders hou je dit werk niet vol.” Tijdens 1 van de ateliers doet Wim een bekentenis. “Ik durf wel eerlijk toegeven dat een verzorgende functie mij veel minder ligt. De bewoners instoppen of een bad geven, nee, ik wil iets dóén met hen! In een leefgroep is er soms ook nood aan rust, maar daar doe ik niet aan mee.” Op het eerste gezicht lijkt Wim’s job gemoedelijk. Op café gaan, een

uitstapje doen, de markt bezoeken... Maar niets is minder waar. “Ik zit daar met mensen die elk op hun beurt veel aandacht vragen. En hun beurt afwachten, doen ze niet.” Wim komt elke dag moe maar voldaan thuis. En dan beginnen de kindjes... “Dan denk ik soms ‘laat mij alsjeblief eventjes bekomen’. (lacht) Toch voelt dit niet aan als een job, Ter Linde is mijn tweede thuis. Op dagen dat ik niet moet werken, spring ik vaak eens binnen.”

Zij mogen geen dingen die ikzelf niet mag of omgekeerd. Iedereen gelijk voor de wet

GOEDE HUISVADER

Niemand komt hier knuffels te kort. “Ik moet echt wel stoefen op ons team”, zegt Wim voorzichtig. “We zijn 8 heel verschillende mensen, maar dat maakt net dat we zo goed samenwerken. We zetten onze talenten optimaal in. We leren van elkaar en werken complementair. Het klikt echt!”

FINGERSPITZENGEFUHL

De deelnemers leren kennen, hoe begin je daaraan? “In het begin is het altijd aftasten. Sommigen willen heel dichtbij komen, anderen houden liever afstand. Het is een kwestie van aanvoelen. Geen enkele studie leert je dat, je hebt dat of je hebt dat niet. Ze noemen dat Fingerspitzengefühl!” (lacht) “Ik ken iedereen al lang genoeg om te weten wie wat hoe wil. Dat groeit. Kijk, mijn vrouw heeft elk jaar een ander klasje. Zij kan nooit zo hecht worden met haar kindjes. Ik sta al 12 jaar lang bij hetzelfde ‘klasje’. Wij werken dag in dag uit met onze gasten. Zo ontstaat een hele hechte band! Zo’n band kan je nooit met vrienden hebben. En ik overdrijf niet! Ik probeer een goede huisvader te zijn! (lacht) Ik zorg ervoor dat mijn deelnemers zich hier thuis voelen en zichzelf zijn.”

Af en toe keren de rollen van begeleider en gast zelfs om. “Wij voelen ons zeker niet te goed om iets te leren van onze deelnemers. In sommige dingen zijn zij nu eenmaal veel beter dan wij. Als we elkaars atelier eens overnemen, doe ik niets liever dan hen de leiding geven. Ze staan dan te springen om mij als eerste alles uit te leggen.”

Wim is persoonlijke begeleider van 2 deelnemers van het dagcentrum. “Zij delen hun diepste lief en leed met mij, soms meer dan ze thuis vertellen. Het is een voorrecht dat ze mij toelaten in hun leven. Zij zien mij als een vertrouwenspersoon, ik haal daar zoveel voldoening uit. Wat een boost!” Wim legt zijn deelnemers in de watten. “Achter elke hoek schuilt plezier maar ook verdriet in Ter Linde. In geen enkel gezin is het altijd rozengeur en maneschijn. En wij vormen een hele grote!”

VERSE FRIETJES

Het is 11 uur, tijd om aan het middagmaal te beginnen. In veel voorzieningen komt het eten uit een grootkeuken. “Bij ons niet”, vertelt Wim ons trots, “Wij koken altijd zelf want we zijn ervan overtuigd dat koken zeer therapeutisch werkt.” Schort aan, glimlach op het gezicht en een 5-koppige kookploeg. Menu van vandaag: vis, warme groentjes en verse frietjes! “Hij is mijn allerbeste vriend!”, zegt iemand statig en neemt Wim bij de arm. En dan is het voor de eerste keer vandaag plots zeer stil... Iedereen smult van het lekkere eten buiten in het zonnetje!

Wij voelen ons zeker niet te goed om iets te leren van onze deelnemers

KONIJNTJE

Tussen onze voeten huppelen enkele konijntjes. “Die diertjes zijn 1 van mijn vele projecten”, zegt Wim lachend, “Heel wat deelnemers hebben iets met dieren. Sommigen creëren een ongelofelijke band met die beestjes, van een kip tot de kleinste vlieg. Nu zou ik graag nog een kat in huis willen!”, zegt hij stilletjes. “Ik krijg hier de ruimte om te experimenteren. Gelukkig, want ik sta open voor alles wat nieuw is. Ik mocht zelfs mijn eigen biertje brouwen met de gasten voor de jaarlijkse kerstmarkt! 1 van die deelnemers werkt nu begeleid in die bierbrouwerij. Tof hé?”

Interview uit de reeks “Waarom werken bij de Broeders Van Liefde?” www.broedersvanliefde.be
Fotografie: Sophie Callewaert